

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

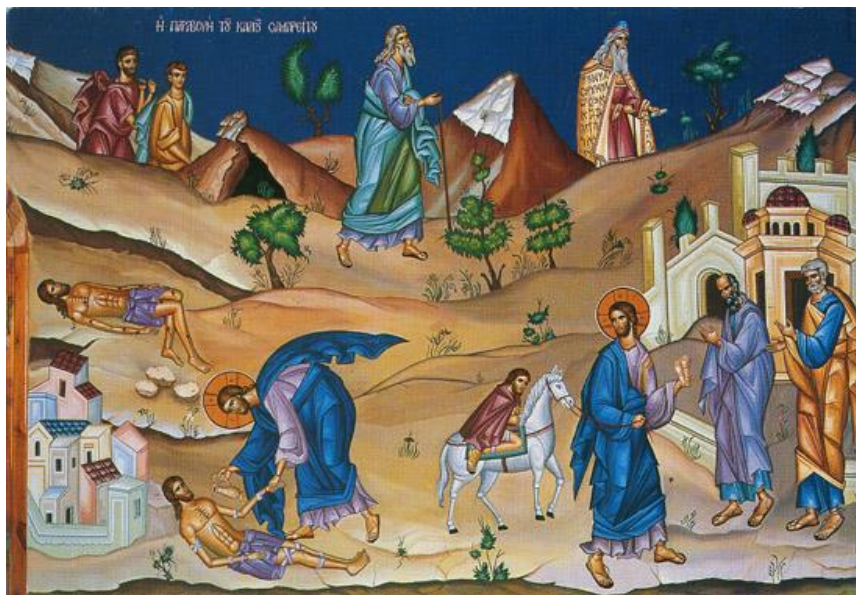
[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

26-та Неділя по П'ятидесятниці: Уявімо собі сусіда!

**Twenty-Sixth Sunday after Pentecost:
Imagine Your Neighbour!**

**Vingt-sixième Dimanche après la Pentecôte :
Imaginez votre voisin!**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
ikutash@gmail.com

Якщо уважно прислухаємось до сьогоднішньої Євангелії (Луки 10:25-37: вона – Євангелія 25-ої Неділі, а ми читаємо її сьогодні з огляду на Перескок Євангелії від Луки: ось тут), то може почуємо у ній учення Ісуса, що благородна релігія потребує творчої уяви.

Цією Євангелією Господь дарує нам цінний та невичерпний скарб: Притчу про Доброго Самарянина. Ця притча ж запрошує нас дивитися інакше на тих, яких звикли ми вважати за ворогів та опонентів. Вона каже нам, що ми

можемо навчитися бачити їх, як сусідів дуже потрібних у нашому житті.

У цій Притчі Ісуса, нещасний єврей, на якого напали грабіжники, і залишили померати, отримав допомогу від того, якого, за своїм вихованням, він мав би був уважати спадковим ворогом: від неправовірного Самарянина. У той такий критичний момент ця ж, така, наче б то ненадійна, людина таки пішла на ризик устрянути у життя цього чоловіка і допомогла йому повернутися в ряди здорових, живучих, процвітаючих людських істот.

Ті, яких нещасний мусів би був уважати своїми союзниками, його ж брата ізраїльтяни, спільники в вірі, та навіть провідники, покинули його померати, так як це зробили були бандити. Чи зупинилися ці над тим, що чинили, коли залишили його напризволяще? Чи усвідомлювали, що вони своїм вчинком, чи, мабуть краще, недіяльністю, себе поставили на той же рівень, що беззаконні головорізи, які так пошкодили їхньому землякові і покинули його померати?

Напевно вони не так бачили справи. А все одно це не оправдовує їх у тому, що вони не покористались своєю уявою, і не побачили самих себе, як потенційних кандидатів на таке саме трактування, яке пережив він. Коли б вони були так подумали про це, то вони могли б пригадати собі вчення Св. Писання: ми жнемо те, що посіяли (це ж варіант Золотого Правилу, якого вчить майже кожна релігія в світі!). Тоді вони були б мабуть таки подали цій трагічній людині якусь допомогу.

Можливо, подорожний Самарянин мав кращу творчу уяву від тих, які залишили цю жертву агресії в крові на краю дороги. А може він просто вчинив те, що природно приходить тим, які створені на образ і подобу Божу. Можливо, він просто не зупинявся над тим, щоб подумати, що, з огляду на їхні спадщини, він з цією людиною мусів би мати непримириму незгодженість. Можливо, він просто вчинив те, чого вимагали обставини. А все ж таки його дії виявили цього Самарянина тим найчудовішим з поміж людей: ВІН - ДОБРИЙ СУСІД.

Дехто завважує, що Священик і Левит мабуть були по дорозі до Храму, отож дотик до чоловіка в крові зробив би їх ритуально нечистими і цим перешкодив би їм виконати свій обов'язок у Храмі. Отож вони мабуть поставили свій священний обов'язок вище обов'язку допомогти страждаючому. У Самарянина, звичайно, не було такої дилеми. Та все одно значення притчі вказує на те, що обов'язок допомогти потребуючій людині мав би перевищити ритуальне служіння. Насправді це ж і **був би** етичним актом почитання Творця, що створив цю людину на Свій образ.

Чи слухачі Ісуса зрозуміли значіння цієї блискучої Притчі і вклали її вчення у свою філософію життя? Чи робимо так ми? Ісус показує нам, що не правильно бути лінівими у мисленню, тобто думати тільки традиційними (після гріхопадіння праотців Адама і Єви, яке відбилось на кожну людську істоту і на все творіння, крім ангельських істот, які залишилися вірними Богу) моделями підозріння, страху та самозбереження.

Ми могли б побачити самих себе в ролі цієї жертви. Кожен з нас поранений якимись життєвими досвідами. І могли б ми побачити – також у собі самих - наставлення тих людей, які не хотіли допомогти. Це ж - давня звичка не застановлятися над болючими справами, а просто залишати їх кровавити смутком, цинізмом та розпачем у нашому житті. Та з допомогою Ісуса ми також можемо знайти в собі й того Доброго Самарянина, який завважує, зупиняється і бере на себе відповідальність за проблему. (Ми можемо бачити в цій Іконі, що Добрий Самарянин то насправді – Сам Ісус, а, можливо, Ісус, Який діє у нас і почерез нас). Користаючи творчою уявою та відвагою, ми можемо бути добрими сусідами самі собі – і всім, що довкола нас. **Все починається в нутрі у нас самих!**

**Twenty-Sixth Sunday after
Pentecost:
Imagine Your Neighbour!**

**Vingt-sixième Dimanche
après la Pentecôte :
Imaginez votre voisin!**

If we listen carefully to today's Gospel (Luke 10:25-37 – it is the Gospel of the Twenty-Fifth Sunday, read today due to the Lukan Jump: [click here](#)) we may be able to hear Jesus telling us that a noble religion requires imagination.

With this Gospel the Lord gives us a precious, inexhaustible treasure: the Parable of the Good Samaritan. This parable invites us to see those whom we have become accustomed to consider enemies and opponents in a different way. It tells us that we can come to see them as neighbours, whom we very much need to have in our lives.

The poor Jewish fellow who was attacked by robbers and left for dead in Jesus' Parable got help only from someone whom he had been raised to despise as a hereditary enemy: a wrong-believing Samaritan. It was this seemingly most unpromising person who, at a most critical moment in the man's life, took the risk of getting involved and helped him get back into the ranks of healthy, living, flourishing human beings.

Those whom the unfortunate man would have considered as allies: his

Si nous écoutons attentivement l'Évangile d'aujourd'hui (Luc 10:25-37 - c'est l'Évangile du Vingt-cinquième Dimanche, que nous lisons aujourd'hui en raison de La Saut de l'Évangile selon Saint Luc: [cliquez ici](#)), nous pouvons être en mesure d'entendre Jésus nous dire qu'une noble religion exige de l'imagination.

Le Seigneur nous donne dans cet Évangile un précieux trésor inépuisable: la Parole du Bon Samaritain. Cette parabole nous invite à voir ceux dont nous avons pris l'habitude de considérer les ennemis et les adversaires d'une manière différente. Il nous dit que nous pouvons arriver à les voir comme des voisins, ceux que nous avons vraiment besoin d'avoir dans nos vies.

Le juif malheureux qui a été attaqué par des voleurs et laissé pour mort dans la Parole de Jésus n'a obtenu de l'aide que de quelqu'un qu'il avait été porté à mépriser comme un ennemi héréditaire: un Samaritain mal-croyant. En effet c'est cette personne apparemment très peu prometteuse qui, à un moment le plus critique dans la vie de l'homme, a pris le risque de s'engager pour l'aider à retourner dans les rangs des êtres humains sains,

fellow-Israelites, fellow believers and even leaders left him for dead just as the bandits had done! Did these stop to consider what they were doing by leaving him to his fate? Did they see that, by their action – or, perhaps better, inaction - they were putting themselves on the same level as the lawless ruffians who had hurt their countryman and abandoned him to die?

It is most likely that they did not see it in that way. That still would not excuse them for not using their imagination and seeing themselves as potential candidates for the same sort of treatment he had gotten. If they had thought it through, they might have remembered what the Scriptures teach: that we reap what we sow (a variation of the Golden Rule, which is taught by virtually every religion in the world!). Then they might have offered this tragic man some help.

Perhaps the Samaritan traveler was more imaginative than the men who left the victim of aggression lying, bleeding, by the side of the road. Or perhaps he just did what comes naturally to those who are created in the image and likeness of God. Perhaps he just did not stop to think that this was a person with whom, due to their heritages, he had irreconcilable differences. Maybe he just did what needed to be done. Nevertheless his actions showed the Samaritan to be that most wonderful of human beings: A GOOD NEIGHBOUR.

It has been noted that the priest and the Levite were likely on their way to the Temple, and touching a man with blood on him would have made them ritually unclean and so prevented them from carrying out their duty at the Temple. And so they may have placed their sacred duty at the Temple above their duty to help a suffering person.

vivants et florissants.

Ceux que le malheureux pouvait considérer comme des alliés: ses compatriotes Israélites, croyants comme lui-même, et même ses dirigeants l'ont laissé pour mort tout comme les bandits l'avaient fait! Ont-elles pris un moment pour considérer ce qu'ils faisaient en le laissant à son sort? Ont-ils vu que, par leur action - ou, peut-être mieux, l'inaction - ils se mettaient sur le même niveau que les bandits sans foi ni loi qui avaient blessé son compatriote et l'ont abandonné pour mourir?

Il est plus que probable qu'ils ne le voient pas de cette façon. Mais ceci ne les dispense pas de ne pas avoir utilisé leur imagination et de se voir eux-mêmes comme des candidats potentiels pour le même genre de traitement qu'il avait reçu. S'ils avaient bien réfléchi, ils auraient pu rappeler ce que les Écritures enseignent: que nous récoltons ce que nous semons (une variation de la règle d'or, qui est enseignée par pratiquement toutes les religions du monde). Et ensuite, ils auraient pu offrir cet homme tragique de l'aide.

Peut-être que le voyageur samaritain a eu plus d'imagination que les hommes qui ont quitté la victime de l'agression couchée, saignant à côté de la route. Ou peut-être qu'il vient de faire ce qui vient naturellement à ceux qui sont créés à l'image et à la ressemblance de Dieu. Peut-être qu'il n'a tout simplement pas pris un moment pour penser que ceci il y a une personne avec laquelle, en raison de leurs patrimoines, il y avait des différences irréconciliables. Peut-être qu'il n'a fait que ceci qu'il fallait faire. Néanmoins ses actions ont montré le Samaritain d'être le plus merveilleux des êtres humains: UN BON VOISIN.

Il a été noté que le prêtre et le lévite

The Samaritan would, of course, not have had the same dilemma. Nonetheless, the Parable implies that the duty of helping a person in need takes priority over ritual worship. In fact, **it would even be** an ethical act of worship of the Creator Who made this person in His image.

Did Jesus' listeners grasp the implications of this brilliant parable and make this lesson part of their life philosophy? Do we? Jesus has shown us that it is wrong to be mentally lazy, i. e. to think only in standard, traditional patterns (after the Fall of our Forefathers Adam and Eve, which has impacted every human being and all creation, except for the Angelic beings who remained faithful to God) of suspicion, fear and defensiveness.

We can imagine ourselves in the place of this victim. We have all been hurt by things we have experienced in this life. And then we can see – also in ourselves – the attitude of those people who did not want to help: the old habit of not examining the things that hurt, of just leaving them be, just letting them lie there bleeding sadness, cynicism and despair into our lives. But with Jesus' help we can also find the Good Samaritan in us, one who notices, pauses and takes charge of the problem. (We may see in the Icon that the Good Samaritan really is Jesus Himself – and also, perhaps, Jesus working in and through us). Using imagination and courage we, too, can be a good neighbour to ourselves – and to others all around us. **It begins within!**

étaient probablement en route vers le temple, et que toucher un homme avec du sang sur lui les aurait du faire impurs et ainsi les empêchait d'accomplir leur service au Temple. Et ils ont peut-être mis leur devoir sacré au temple au-dessus de leur devoir d'aider une personne qui souffre. Le Samaritain, bien sûr, n'a pas eu le même dilemme. Néanmoins, la Parole implique que le devoir d'aider une personne dans le besoin est prioritaire en comparaison avec les devoirs du culte rituel. En effet, **ce serait même** un acte éthique de culte du Créateur Qui a fait cette personne à Son image.

Est-ce que les auditeurs de Jésus ont noté les implications de cette Parole brillante et les ont fait partie de leur philosophie de la vie? En avons-nous fait de même? Jésus nous a montré qu'il est mal d'être paresseux mentalement, c'est-à-dire, de ne penser que selon les schémas traditionnels standards (après la chute de nos ancêtres Adam et Ève, qui a eu un impact sur tout être humain et toute la création, à l'exception des êtres angéliques qui sont restés fidèles à Dieu) de la suspicion, la peur et la défensive.

Nous pouvons nous imaginer à la place de cette victime. Nous avons tous été blessés par des choses que nous avons vécues dans cette vie. Et puis nous pouvons voir – aussi en nous-mêmes – l'attitude de ces gens qui ne veulent pas aider: la vieille habitude de ne pas examiner les choses qui font mal, de juste les laisser non-examinées saignant la tristesse, le cynisme et le désespoir dans nos vies. Mais avec l'aide de Jésus, nous pouvons également trouver le Bon Samaritain en nous, celui qui remarque, qui pause et qui prend en charge le problème. (Nous pouvons voir dans l'icône que le Bon Samaritain est vraiment Jésus Lui-

même - et peut-être aussi, Jésus Qui travail en nous et par moyens de nos efforts). En utilisant l'imagination et le courage, nous pouvons aussi être de bons voisins pour nous-mêmes - et pour des autres tout autour de nous.
Ça commence à l'intérieur!